

Een droom die me wakker houdt - Palladio 2012

"Bruggen bouwen in Venetië".

Als je zo'n aanbod voor een studiereis krijgt van je leidinggevenden past er voor mij maar één antwoord: dank je wel, ik ga er volop van genieten en dat heb ik gedaan.

Aan de hand van een aantal uitspraken uit die week probeer ik een sfeertekening te geven van wat we hebben mogen meemaken. Ik pretendeer niet volledig te zijn, dat kan ook niet, er was zóveel.

"Have a sense of wonder".

Verwondering voelde ik bijvoorbeeld tijdens het bezoek aan de Biënnale van de Architectuur over de prachtige creatieve uitspattingen van de verschillende landen, de verschillende interpretaties die er gegeven werden aan de opdracht een paviljoen in te richten voor deze expositie. Bij het bezoek aan het Nederlandse paviljoen was er bij mij eerst teleurstelling totdat ik begreep dat de schuivende gordijnen symbool stonden voor het creatief gebruik van ruimte.

De rondleiding in het museum van Peggy Guggenheim was een ander moment van verwondering. De deskundige rondleiding van een jonge, gepassioneerde vrouw maakte een intens genieten mogelijk van alles wat dit museum te bieden had. Zelden was ik meer gegrepen dan door het verhaal achter deze vrouw en door de kunstcollectie die daar verzameld was.

Ook de groepsdynamiek was voor mij reden tot verwondering (of misschien ook wel niet). De ontspannen sfeer binnen de groep, de gezelligheid, de uitwisseling die vanzelf ontstaat en de onderlinge betrokkenheid zorgden voor een veilige sfeer waarin het goed toeven was.

"All that glitters is not gold".

De contradictio in terminis voor Venetië. Dit openluchtmuseum, waar we negen dagen doorheen hebben mogen dwalen, biedt zóveel historie en sfeer in gebouwen en straten. Je mond blijft al die tijd openstaan als je niet oppast. De keerzijde is er ook: het eeuwige gevecht tegen het *aqua alta* lijkt een verloren strijd. Toerisme is een enorme inkomstenbron, een onafgebroken stroom mensen overspoelt iedere dag deze lagune. Tegelijkertijd schuilt ook daarin weer gevaar. Wat moet ik denken van de luxe cruiseschepen die kanaalbreed langs stomen en daarmee de botsende belangen van bewoners en toeristen benadrukken?

De maskers, die je op elke straathoek tegenkomt, kregen hiermee voor mij een extra dimensie.

"Just sit here, do no thing".

Deze opdracht kregen we, toen we in de kerk op San Servolo mochten genieten van de muziekfragmenten tijdens de Vivaldi-lezing. In deze sfeer was het helemaal niet moeilijk om aan deze opdracht te voldoen.

Tijdens de prachtige uitvoering van de opera "la Traviata" in het Musica a Palazzo overviel me dezelfde gemoedstoestand. In dit prachtige Palazzo, waar geen enkele deur recht hing, maakte je als toeschouwer deel uit van het decor. Het verhaal van Violetta boeide me dan ook van begin tot eind.

De lezing over bewust geluk, in de Giardino Segreto, maakte het, mede door de prachtige verstilde locatie, nogmaals mogelijk bewust te genieten in het nu.

Is schoonheid te meten?

Deze vraag stelde Marc Versteeg ons tijdens zijn lezing over getallenleer. Ik weet het antwoord nog niet.

De schoonheid van muziek, van de mens, van de natuur, van een stad, van het leven is voor mij een beleving en een belevenis, een vorm van bewust gelukkig kunnen zijn. Wil ik dat meten? Ik ben er nog niet uit, misschien zal de tijd het leren?

"Speak what we feel, not what we ought to say".

In de reeds genoemde kerk op San Servolo gingen we, op initiatief van Martien, op zoek naar onze schaduw met behulp van de vouwpapiertjes die we allemaal kenden uit onze kindertijd. Een indringende, soms confronterende, manier om in je binnenste te kijken en een begin te maken met het erkennen van de "krassen op je rug".

Via de dagelijkse opdrachten die uitnodigden tot het doorlopen van een creatief denkproces aan de hand van een eigen vraagstuk ontspannen zich eveneens intense, soms ook confronterende, gesprekken tot in de vroege uurtjes. Wederom een kijkje in je binnenste, dat tot verrassende inzichten kan leiden.

"Ik ren dus ik ben".

Lori Tierney gebruikte deze zin in haar lezing over "De implicaties van loslaten" om aan te geven hoe gemakkelijk je jezelf voorbij kunt rennen zonder stil te staan in de Terra Incognita: de tijd waarin je reflecteert, bedenkt waar je staat, waar je vandaan komt en waar je naartoe gaat. Ons programma was daar geen uitzondering op, de behoefte om alles wat aangeboden werd in me op te nemen was groot, tijd voor verwerking was er amper. Dat geeft niet, thuis gaat de reis door en zoekt alle opgenomen informatie zijn weg. Het einde van de reis is het begin van de ervaring. Het moment om je te begeven in de Terra Incognita.

"Een droom die me wakker houdt".

Mijn persoonlijke six word story, die we als laatste opdracht bij het Creatieve Proces mochten maken, geeft weer wat deze week voor me heeft betekend en zal blijven betekenen.

Martien, Marijke en Ellen: dank je wel voor deze belevenis!

Ik gun vele collega's dat ze deze ervaring ook eens mogen meemaken.

12-12-2012

Sabine Geijer